

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: P.V.T.**, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, *zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1, Opletalova 25*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. ledna 2014, čj. MV-3443-9/SO/sen-2014

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 29. ledna 2014, čj. MV-3443-9/SO/sen-2014 se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 16.342,- Kč, k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadená rozhodnutí

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaná Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky čj. OAM-01745-46/DP-2010 ze dne 20. června 2012. Ministerstvo vnitra České republiky jako správní orgán I. stupně uvedeným rozhodnutím neprodloužilo žalobci

platnost povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a odst. 3, v návaznosti na § 35 odst. 3 a na § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na § 56 odst. 1 písm. k) věty druhé zák. č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců, ve znění platném do 31.12.2010. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí správního orgánu I. stupně vyplývá, že žalobce dne 30.12.2009 podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Správní orgán I. stupně dále uváděl, že v řízení bylo prokázáno, že žalobci byl povolen dlouhodobý pobyt za účelem podnikání od 28.1.2008 s platností do 27.1.2010 a poukázal na ust. § 47 odst. 2 zák. č. 326/1999 Sb. zák. o pobytu cizinců, podle kterého, pokud doba platnosti víza k pobytu na 90 dnů uplyne před rozhodnutím o žádosti o povolení dlouhodobého pobytu, ačkoliv žádost byla podána řádně a včas, považuje se vízum za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti. Z uvedené dikce zákona podle správního orgánu jednoznačně vyplývá, že pobyt cizince na území ČR trvá i v době, kdy cizinec na území ČR pobývá na překlenovací víza. Z toho jednoznačně plyne, že cizinec je povinen plnit účel pobytu i v tomto období. Z veřejné části živnostenského rejstříku bylo zjevně patrné, že žalobci dne 27.1.2010 zaniklo živnostenské oprávnění, které mu následně vzniklo dne 16.2.2011. Ze sdělení Okresní správy sociálního zabezpečení Plzeň-město, obdržené správním orgánem dne 31.5.2012, vyplynulo, že žalobce byl během povoleného pobytu na území ČR za účelem podnikání veden v evidenci osob samostatně výdělečně činných v době od 1.5.2007 do 27.1.2010 a od 16.2.2011 dosud. Ke dni 27.1.2010 žalobce ukončil výkon samostatně výdělečné činnosti, což potvrdil svým podpisem a tuto činnost zahájil opětovně 16.2.2011. Z těchto skutečností podle správního orgánu vyplývá, že během svého posledního povoleného dlouhodobého pobytu v době od 27.1.2010 do 16.2.2011 žalobce nepodnikal jako osoba samostatně výdělečně činná a po uvedenou dobu neplnil ani účel pobytu – podnikání, pro který byl dlouhodobý pobyt povolen. Správní orgán s odkazem na dikci zákona o pobytu cizinců dovodil, že pobyt cizince na území České republiky není samoučelný a cizinec může na území České republiky pobývat pouze za jistým konkrétním účelem, který hodlá naplňovat. Dále poukázal na ust. § 2 odst. 1 zák. č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku, podle kterého se podnikáním rozumí soustavná činnost prováděná samostatně podnikatelem vlastním jménem a na vlastní odpovědnost za účelem dosažení zisku. Správní orgán dovodil, že žalobce po uvedenou dobu na území České republiky nepodnikal, tudíž neplnil účel, pro který mu byl pobyt povolen, což bylo shledáno jako závažná překážka, která brání v prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. S odkazem na ust. § 37 odst. 2 zák. č. 326/1999 Sb., správní orgán posuzoval přiměřenost vydávaného rozhodnutí z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života žalobce. V této souvislosti správní orgán vycházel ze zjištění, že žalobce v žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu uváděl jedno nezletilé dítě a manželku. Správnímu orgánu nebyl znám jakýkoliv platný pobyt jeho dítěte na území ČR, přičemž manželka žalobce má jako účel dlouhodobého pobytu na území ČR uváděno sloučení rodiny, kdy žalobce je nositelem tohoto povolení. V případě neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nedojde k rozdělení rodiny, neboť rodina bude moci společně pobývat na území domovského státu. Jelikož žalobce je nositelem oprávnění dlouhodobého pobytu jeho manželky, musel si být vědom, že svým jednáním může ohrozit pobyt na jeho osobu vázaných dalších osob. Na území ČR má žalobce povolen dlouhodobý pobyt od prosince 2005, čímž se nejedná o dobu, která by s sebou nesla zpřetrhání vazeb se zemí původu. Z těchto důvodů správní orgán nepovažuje zásah rozhodnutí do rodinného ani soukromého života žalobce za nepřiměřený.

O odvolání žalobce vůči rozhodnutí správního orgánu I. stupně rozhodla žalovaná Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců žalobou napadeným rozhodnutím. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný správní orgán vycházel ze zjištění, že žalobce pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ s platností od 28.1.2008 do 27.1.2010. Dne 30.12.2009 žalobce podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ. Žalovaný správní orgán vycházel ze zákonné dikce zákona o pobytu cizinců č. 326/1999 Sb., zejména z ust. § 44a odst. 3, § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 písm. k) a dovodil, že z dikce ustanovení § 37 odst. 1 písm. b), zák. č. 326/1999 Sb., vyplývá, že cizinec je povinen plnit účel, pro který mu byl pobyt povolen po celou dobu pobytu. Jelikož ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí byl účastník řízení již účasten pojištění na sociálním zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, nepostupoval správní orgán I. stupně s odkazem na § 37 odst. 1 písm. b) zák. o pobytu cizinců, ale aplikoval § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. k) zák. č. 326/1999 Sb. S odkazem na ust. § 47 odst. 2 zák. o pobytu cizinců, žalovaný správní orgán dovodil, že pobyt cizince trvá i v době, kdy pobývá na území České republiky na základě překlenovacího víza. Účastník řízení je tudíž povinen plnit účel pobytu i v tomto období. Plnění účelu pobytu, resp. neplnění povinností spojených s podnikáním, tj. hrazení pojistného na sociálním zabezpečení a příspěvků na státní politiku zaměstnanosti stanovené zákonem č. 589/1992 Sb., a zák. č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, představuje závažnou překážku pobytu cizince na území. Spisovým materiálem bylo přitom jednoznačně prokázáno, že žalobce nebyl po celou dobu realizovaného pobytového statutu přihlášen v evidenci OSVČ jako plátcе pojistného na sociálním zabezpečení a příspěvků na státní politiku zaměstnanosti, přesněji v období od 27.1.2010 do 16.2.2011 a neplnil tedy účel pobytu, což naplňuje podmínku závažné překážky pobytu cizince na území České republiky podle § 56 odst. 1 písm. k) zák. o pobytu cizinců. Přitom není rozhodné, zda případné nedoplatky a penále vůči příslušné OSSZ účastník řízení již uhradil. Žalovaný správní orgán konstatoval, že aplikace § 37 odst. 2 v návaznosti na ust. § 56 odst. 1 písm. k) téhož zákona je v souladu se zákonem o pobytu cizinců a je i v souladu s ustálenou správní judikaturou představovanou např. rozsudkem Nejvyššího správního soudu čj. 4 As 114/2013-35. V tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud dovodil, že výklad pojmu závažná překážka lze chápat též jako neplnění účelu pobytu. Komise shledala nedůvodnost námítky žalobce, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo svévolné, když nerozhodl jen podle § 37 odst. 2. písm. b) zák. o pobytu cizinců. Konstrukce správního orgánu I. stupně ohledně neudělení pobytu účastníků řízení podle § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na ust. § 56 odst. 1 písm. k) byla tak správná a byla v souladu se zákonem i ustálenou správní judikaturou. Správní orgán I. stupně v napadeném rozhodnutí též správně uvedl ust. § 2 odst. 2 obchodního zák. č. 513/1991 Sb., i když lze souhlasit s argumentem, že odborná literatura nevykládá soustavnost jako nepřetržitost, avšak uvádí, že důležitý je též úmysl podnikat a dosáhnout zisku. Skutečnost, že žalobce se dobrovolně odhlásil z evidence plátců na příslušné OSSZ, dokazuje, že úmysl podnikat neměl a tudíž účel pobytu neplnil. Žalovaný správní orgán konstatoval, že se ztotožňuje s názorem správního orgánu I. stupně ohledně posouzení zásahu zamítavého rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. Žalovaný vycházel ze zjištění, že ani dítě, ani manželka žalobce nemají ke dni vydání rozhodnutí žalovaného povolen pobyt na území ČR.

II.

Žaloba

V žalobě, kterou žalobce napadal rozhodnutí žalované Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, uváděl, že právní konstrukce správního orgánu, který využil ust. § 37 odst. 2 písm. b) pro aplikaci § 56 odst. 1 písm. k) zák. 1 pobytu cizinců č. 326/1999 Sb., je nezákonná, přičemž pro výklad uváděný žalobcem lze analogicky vycházet z ust. § 46a odst. 2 písm. e) cit. zákona. Žalobce poukázal na samotnou dikci § 56 odst. 1 písm. k) zák. o pobytu cizinců, podle které důvodem neudělení víza může být skutečnost, že pobyt cizince na území není v zahraničně politickém zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Logickým výkladem termínu zjištěna jiná závažná překážka lze dovodit podle žalobce jediný akceptovatelný závěr, že taková překážka musí aktuálně existovat a musí se jednat o překážku závažnou. Z jednání, kterého se měl žalobce dopustit, vyplývá, že tato překážka evidentně již neexistuje a to vzhledem k tomu, že žalobce na území ČR již v době rozhodování správního orgánu I. stupně prokazatelně podnikal a plnil povinnosti z toho vyplývající. Z dikce § 37 odst. 1 písm. b) vyplývá, že k naplnění tohoto ust. dochází v situaci, kdy cizinec neplní účel pobytu a to v době rozhodování správního orgánu, jinými slovy, pokud cizinec podniká v době rozhodování správního orgánu, tak výše uvedené ustanovení aplikovat nelze. Žalobce vyslovil přesvědčení, že kdyby bylo úmyslem zákonodárce postihovat cizince za to, že v minulosti nepodnikal, resp. jinak neplnil účel pobytu, byla by tato skutečnost sama o sobě důvodem pro zrušení platnosti víza, resp. dlouhodobého pobytu. Žalobce je přesvědčen o tom, že úmyslem zákonodárce nebylo umožnit správnímu orgánu postihovat cizince za minulé naplnění účelu pobytu, a to prostřednictvím velmi neurčitého ust. § 56 odst. 1 písm. k). Podle platných ust. zák. č. 326/1999 Sb., nelze cizinci prodloužit dlouhodobý pobyt pro předchozí neplnění účelu pobytu neboť § 37 odst. 1 písm. b) to neumožňuje a takové jednání nelze hodnotit ani jako jinou závažnou překážku. Žalobce tvrdil, že nelze dovodit, že v jednom období na území České republiky nepodnikal ve smyslu § 2 zák. č. 513/1991 Sb. Správní orgán sice na citované ustanovení obchodního zákoníku odkázal, ale opomněl se zabývat logickým a dramatickým výkladem tohoto ustanovení a právní pojem podnikání nesprávně vyložil. Pokud by toto ustanovení vykládal řádně, musel by dospět obdobně jako odborná literatura k závěru, že soustavnost, která je důvodem údajného nepodnikání žalobce, není totožná s nepřetržitostí a trvalostí. Z tohoto hlediska je tak podnikání činností provozovanou např. i sezóně nebo v určitých, byť nepravidelných intervalech. Podle § 2 odst. 2 obchodního zákoníku se podnikatelem rozumí také osoba zapsaná v obchodním rejstříku. Žalobce poukázal na skutečnost, že od 30. ledna 2006 je evidován jako podnikající fyzický osoba v obchodním rejstříku.

Žalobce dále tvrdil, že z dikce zákona i běžné aplikační praxe správního orgánu lze dovodit, že důvody zrušení či zamítnutí žádosti o povolení, či prodloužení dlouhodobého pobytu na území ČR musí být naplněny k datu rozhodnutí, tedy správní orgán nemůže, s odkazem na uvedené důvody zamítnout jeho žádost, pokud žalobce podmínky neplnil v minulosti, přičemž v době probíhajícího řízení však veškeré nedostatky odstranil a podmínky pro udělení či prodloužení pobytu naplňuje v souladu se zákonem. Správním orgánem nebylo zjištěno vůbec, že by žalobce v budoucnu chtěl zneužít svůj pobyt k jinému účelu. Z těchto skutečností je evidentní, že předmětné rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro jeho neurčitost a nedostatek důvodů a je v rozporu s § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu,

jelikož správní orgán dostatečně nezjistil stav věci a rozhodoval pouze na základě svých domněnek.

Žalobce tvrdil, že napadené rozhodnutí je naprosto nepřiměřené, v rozporu s ust. § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. k) zák. o pobytu cizinců a to s ohledem na možné důsledky, které může vyvolat v právní i soukromé sféře žalobce. Žalobce na území ČR pobývá od počátku roku 2006, žije ve společné domácnosti se svoji manželkou a svým dítětem. Tím, že správní orgán žádosti žalobce o prodloužení dlouhodobého pobytu nevyhověl, v důsledku toho by došlo k ukončení pobytu žalobce i všech členů jeho rodiny, která je na žalobci závislá. To představuje obrovský zásah do soukromého a rodinného života žalobce a jeho rodiny. Touto skutečností se však žalovaný ve svém rozhodnutí vůbec nezabýval. Takový postup znamená porušení procesních povinností ze strany žalovaného, které mu zákon ukládá povinnosti plynoucí z § 2 a § 4 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu.

Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo soudem zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k novému projednání a žalobci byly přiznány náklady soudního řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

Žalovaný v písemném vyjádření k námitce nezákonnosti aplikace § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. k) zák. č. 326/1999 konstatoval, že aplikace citovaných ustanovení je v souladu se zákonem i ustálenou správní judikaturou prezentovanou např. rozsudkem Nejvyššího správního soudu čj. 4 As 114/2013-35. K otázce nesprávné aplikace ust. § 56 odst. 1 písm. k) zák. o pobytu cizinců žalovaný uváděl, že pobyt byl žalobci zamítnut na základě druhé skutkové podstaty obsažené v § 56 odst. 1 písm. k), a to na základě jiné závažné překážky k pobytu cizince na území. Tvrzení, že správní orgán neoprávněně vykládá ustanovení o zahraničněpolitickém zájmu České republiky, je tak irelevantní. K dalšímu tvrzení, že závažná překážka pobytu cizince na území musí v době vydání rozhodnutí existovat a že její existence nebyla dostatečně zdůvodněna, žalovaný uváděl, že odkazuje na odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí na jeho stranu 4 odst. 2, zdůraznil, že na případy neplnění účelu pobytu v době vydání rozhodnutí se vztahuje ustanovení § 37 odst. 1 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb. Žalobce v době vydání rozhodnutí již účel dlouhodobého pobytu plnil, resp. byl přihlášen na příslušné OSSZ v evidenci OSVČ a v takovém případě se pro neplnění účelu pobytu použije ust. § 37 odst. 2 písm. b) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců. K námitce nedostatečného odůvodnění závažné překážky pobytu cizince na území bylo odkázáno na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí. K otázce nesprávného výkladu ust. § 2 odst. 2 zák. č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku bylo rovněž odkázáno na odůvodnění napadeného rozhodnutí v rozsahu str. 5. K otázce nepřiměřenosti rozhodnutí stran zásahu do rodinného a soukromého života žalobce žalovaný uváděl, že manželka žalobce měla poslední povolení k pobytu do 21.7.2010 a dítě žalobce do 1.12.2010. Zamítavým rozhodnutím tak nemůže být zasaženo do jeho rodinného a soukromého života, jelikož žádný z jeho rodinných příslušníků, žalobce nemá na území České republiky pobyt povolen. Vzhledem k tomu, že nebyl shledán ani rozpor napadeného rozhodnutí s §§ 2, 4 a 3 zák. č. 500/2004 Sb., bylo navrženo, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Projednání žaloby před krajským soudem

Žalobce uvedl, že není pochyb o tom, že v období od ledna 2010 do února 2011 neplnil účel požadovaného pobytu, neboť byl odhlášen z evidence OSVČ, protože byla-li předmětná žádost podána v prosinci 2009, tak správnímu orgánu nebránilo nic v tom, aby tuto žádost zamítl a to z důvodu aktuálního neplnění účelu pobytu. Správní orgán ovšem tímto způsobem nepostupoval a dal žadateli příležitost, aby provedl opětovný zápis do předmětného registru a navázal na své podnikání ke dni vydání rozhodnutí. Je tak zřejmé, že žalobce minimálně 1 rok podnikal, přičemž správní orgán funkčnost tohoto podnikání nijak neposuzoval a uchýlil se k poněkud nadužívanému institutu zamítnutí žádosti z důvodu existence jiné závažné překážky. Žalobce nijak nerozporoval skutečnost, že se z evidence OSVČ odhlásil, nicméně zastával názor, že tato skutečnost nevykazuje potřebnou intenzitu pro naplnění pojmu jiné závažné překážky. Uvádí-li žalovaný, že rozhodnou skutečností pro posouzení funkčnosti podnikání je úmysl žadatele podnikat, tak je žalobce toho názoru, že měl nalézací správní orgán provést výslech žadatele, či mu zaslat písemnou výzvu, kterou by ho vybídl k tomu, aby správnímu orgánu prezentoval funkčnost svého podnikání. Sekundárně tak žalobce namítá nepřiměřenost obou rozhodnutí správních orgánů a to ve smyslu nedostatečné úvahy stran dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Toto pochybení bylo nalézacímu správnímu orgánu již vyčítáno v rámci prvotního rozhodnutí odvolacího správního orgánu, nicméně nalézací správní orgán své pochybení zopakoval a žalovaný toto neodstranil. Pokud jde o úvahu stran přiměřenosti rozhodnutí, kterou provedl nalézací správní orgán, pak je z odůvodnění jeho rozhodnutí patrné, že vycházel toliko ze skutečností uvedených ve formuláři žádosti o prodloužení předmětného pobytového oprávnění. Předmětný formulář samozřejmě obsahuje kolonky pro vyplnění údajů týkající se manžela a dětí žadatele, nicméně neobsahuje, ani nemůže obsahovat kolonky, které by pokrývaly množinu soukromého a rodinného života žadatele. Nalézací správní orgán tedy rozhodoval výhradně na základě paušálních úvah, kdy zároveň žadatele žádným důkazním prostředkem nevybídl k tomu, aby skutečnosti ovlivňující přiměřenost rozhodnutí nějakým způsobem rozšířil. Z tohoto důvodu žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a přiznání náhrady nákladů řízení, a to v rozsahu uhrazeného soudního poplatku, odměny za právní zastoupení v rozsahu tří úkonů právní služby a tří režijních paušálů, včetně daně z přidané hodnoty.

V.

Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud při přezkoumávání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a napadené rozhodnutí přezkoumal

v mezích žalobních bodů, kterými byly výroky rozhodnutí řádně napadeny (§ 75 odst. 1 a 2 s.ř.s.).

Zákonnost rozhodnutí krajský soud přezkoumával ve vazbě na příslušná procesní ustanovení zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, jejichž porušení se žalobce dovolával a dále ve vztahu k příslušným hmotněprávním ustanovením zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky.

V přezkoumávaném případě krajský soud vycházel z nesporných zjištění, ze kterých vyplynulo, že žalobce dne 30.12.2009 požádal o prodloužení doby platnosti jeho povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Poslední platné povolení k dlouhodobému pobytu bylo žalobci vydáno pro období od 28.1.2008 do 27.1.2010. Krajský soud rovněž jako správní orgány vyšel z ustanovení § 47 odst. 2 zák. o pobytu cizinců č. 326/1999 Sb., podle kterého, pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů (ve smyslu § 46 odst. 1 cit. zákona, též doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu) uplyne před rozhodnutím o žádosti o povolení dlouhodobého pobytu, ačkoliv žádost byla podána ve lhůtě podle § 47 odst. 1 citovaného zákona, považuje se vízum za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti. V přezkoumávaném případě žalobce byl nositelem povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání v období od 28.1.2008 do 27.1.2010 a tím i v době následující, neboť o jeho řádně podané žádosti o prodloužení doby platnosti tohoto povolení k dlouhodobému pobytu nebylo dosud pravomocně rozhodnuto. Z tohoto důvodu posuzování plnění účelu povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je nutno vázat na celé období od 28.1.2008 do doby právní moci žalobou napadaného rozhodnutí, tj. do 30. ledna 2014.

Při posuzování sporované otázky, zda v případě žalobce došlo k naplnění účelu povoleného dlouhodobého pobytu, vycházel krajský soud z ustálené judikatury správních soudů, která dospěla konstantně k závěru, že faktické nevykonávání podnikatelské činnosti po převážnou část doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu představuje závažnou překážku pobytu cizince na území ČR ve smyslu § 56 odst. 1 písm. k) zák. o pobytu cizinců (*obdobně Městský soud v Praze v rozsudku z 26.6.2013, čj. 9 A 66/2010-50, publikovaném pod č. 2951/2014 Sb. NSS*). Podle závěru žalovaného žalobce neplnil účel pobytu v době od 27.1.2010 do 16.2.2011, neboť v tomto období nebyl přihlášen v evidenci OSVČ jako plátce pojistného na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti. Tím podle žalovaného byla naplněna podmínka závažné překážky pobytu cizince na území České republiky podle § 56 odst. 1 písm. k) zák. č. 326/1999 Sb. Současně žalovaný z výpisu z veřejné části živnostenského rejstříku dovodil, že v období od 16.2.2011 do 11.2.2012 byl žalobce držitelem živnostenského oprávnění a podle sdělení Okresní správy sociálního zabezpečení Plzeň – město v době od 16.2.2011 do 31.5.2012, tj. ke dni podání sdělení, byl současně v evidenci OSVČ. Z této skutečnosti žalovaný usoudil, že v době rozhodování správního orgánu I. stupně dne 20. června 2012 o žádosti žalobce byl žalobce účasten pojištění na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, což odůvodnilo postup podle § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. k) zák. o pobytu cizinců a současně vyloučilo možnost posuzovat žádost žalobce podle § 37 odst. 1 písm. b) cit. zákona. Z argumentace žalovaného vyplývá, že minimálně ke dni 20.6.2012 žalobce účel

dlouhodobého pobytu plnil, k tomuto datu také podnikal jako OSVČ. Pro tento závěr však soud shledává nedostatek podkladů a důvodů, neboť tento závěr je podložen pouze zjištěním z veřejné části živnostenského rejstříku o tom, že v části tohoto období od 16.2.2011 do 11.2.2012 byl žalobce nositelem živnostenského oprávnění a v době od 16.2.2011 do 31.5.2012 byl v evidenci OSVČ, jak dokládá informace podaná Okresní správnou sociálního zabezpečení Plzeň – město ze dne 31.5.2012. Tento právní závěr se jeví krajskému soudu jako nepřezkoumatelný, neboť fyzická osoba podnikající na základě živnostenského oprávnění se podnikatelem stane až tehdy, kdy vedle získání příslušného oprávnění také konkrétní podnikatelskou činnost fakticky vykonává. Tento závěr vyplývá z definice živnostenského podnikání obsažené v § 2 zák. č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání a koresponduje s materiálním pojetím podnikání ve smyslu § 2 odst. 1 obchodního zákoníku. Fyzická osoba podnikající na základě živnostenského oprávnění nedokládá výkon podnikatelské činnosti pouhým zápisem do příslušných rejstříků, ale zejména, a to prioritně tím, že podnikatelskou činnost fakticky na území České republiky vykonává. Obdobný právní závěr je v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu z 27.12.2011, čj. 7 As 82/2011-81 ([dostupný na www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)). Žalovaný správní orgán ve světle tohoto právního názoru vycházel pouze z formálních znaků podnikání doložených částečně existencí živnostenského oprávnění a evidencí žalobce jako osoby samostatně výdělečně činné a uznal žalobci ke dni 20. června 2012 naplňování účelu dlouhodobého pobytu. Právní závěr žalovaného a v podstatě i právní názor správního orgánu I. stupně, tak byl postaven pouze na doložení splnění formálních znaků podnikání a nebyl podložen skutečnostmi prokazujícími faktický výkon podnikatelské činnosti žalobcem jako osoby samostatně výdělečně činné. V tomto směru stav věci byl zjištěn v rozsahu odporujícím ust. § 3 správního řádu, zák. č. 500/2004 Sb. Tyto skutečnosti mohly být získány účastnickým výsledkem žalobce, který by se k otázce faktického výkonu podnikání v inkriminovaném období vyjádřil. Nelze přehlédnout, že předmětem řízení před správními orgány, je žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání, což ve své podstatě ve smyslu § 52 správního řádu zakládá žalobci povinnost označit důkazy k prokázání pravdivosti svého tvrzení, tzn. označit důkazy prokazující, že na území České republiky hodlá podnikat a fakticky jako OSVČ také podniká. Na jedné straně žalobce od doby podané žádosti z 30.12.2009 nedostal své povinnosti označit důkazy na podporu svých tvrzení, a na druhé straně ani správní orgány nepostupovaly ve smyslu § 3 správního řádu zák. č. 500/2004 Sb. tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu.

Řízení vedené před správním orgánem a samotné žalobou napadené rozhodnutí podle úsudku krajského soudu neposkytují dostatek důvodů pro závěr, zda žalobce účel, pro který mu byl dlouhodobý pobyt na území České republiky povolen vůbec plnil. Kromě období od 27.1.2010 do 16.2.2011, kdy tento účel pobytu nesporně neplnil, neboť prokazatelně nepodnikal, zůstává nevyjasněna otázka naplňování účelu dlouhodobého pobytu pro období od 16.2.2011 a to minimálně do 20.6.2012. Pro toto období sice žalovaný správní orgán dospěl k závěru, že ke dni 20.6.2012 žalobce účel dlouhodobého pobytu naplňoval, ale svůj závěr podepřel pouze formálními znaky, kterým bylo uvedení žalobce v evidenci Okresní správy sociálního zabezpečení Plzeň – město jako osoby samostatně výdělečně činné a vůbec již prošetřoval naplnění materiálních znaků, ke kterým náleží faktický výkon podnikatelské činnosti fyzické osoby podnikající na základě živnostenského oprávnění. Nedostatek důvodů,

kterými byl podepřen právní názor žalovaného o nezbytné aplikaci ust. § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. k) zák. o pobytu cizinců, vyhodnotil krajský soud jako nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Krajský soud za tohoto stavu neměl dostatek podkladů pro závěr, zda žalobce v inkriminovaném období, tj. po dobu platnosti posledně vydaného povolení k dlouhodobému pobytu vůbec plnil účel, pro který mu byl dlouhodobý pobyt povolen. Pokud by tento účel nebyl v tomto inkriminovaném období naplňován vůbec, bylo by nezbytné posuzovat žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 37 odst. 1 písm. b) zák. o pobytu cizinců a to bez nutnosti posuzování přiměřenosti vydávaného rozhodnutí z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života cizince. Pokud by v řízení ale bylo prokázáno, že v inkriminovaném období, tj. po celou dobu platnosti posledního vydaného povolení k dlouhodobému pobytu od 28.2.2008 až do doby vydání rozhodnutí o projednávané žádosti, žalobce účel dlouhodobého pobytu, byť dočasně, naplňoval, tzn. byl fyzickou osobou vykonávající samostatnou výdělečnou činnost nejen pro jeho vedení v příslušných veřejných rejstřících, ale též pro faktický výkon této podnikatelské činnosti, pak by bylo nezbytné posuzovat žádost na podkladě § 37 odst. 2 písm. b) ve vazbě na ust. § 56 odst. 1 písm. k) zák. o pobytu cizinců a vyhodnocovat, zda důvody a doba po kterou nepodnikal, zakládají jinou závažnou překážku pobytu cizince na území, která by zabránila dalšímu prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce na území České republiky.

Krajský soud na podkladě § 76 odst. 1 písm. a) ve spojení s ust. § 76 odst. 3 věta druhá s.ř.s. shledal žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů a napadené rozhodnutí zrušil postupem podle § 78 odst. 1 a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil věc k dalšímu řízení žalovanému.

Rozhodnutí o nákladech řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobci, který v řízení dosáhl procesního úspěchu, soud přiznal náhradu nákladů řízení ve výši 16.342,- Kč. Tato náhrada je představována uhrazeným soudním poplatkem v úhrnné výši 4.000,- Kč a dále odměnou za právní zastoupení žalobce za tři úkony po 3.100,- Kč, tři režijní paušály po 300,- Kč (příprava a převzetí zastoupení, sepis žaloby, účast při jednání ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) a § 13 vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí,

proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 22. července 2014

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková